

သတင်းထောက်မလေး

JESSICA

လူယောင်ဆောင်ယော

နေနိုင်

(StoryHunter)

(၁)သတင်းထောက်မလေး ဂျက်ဆီကာ

အခန်း(၁)

လူယောင်ဆောင်သော ... လူများ

"ဒိန်း ဒိန်း ဒိန်း"

ချင်းပြည်နယ် ဟုမ္မလင်းမြို့နယ်က အတော်ခေါင်တဲ့ ရွာငယ်လေး တစ်ရွာတွင်ဖြစ်သည်။ အဖွဲ့ကွဲလာတဲ့ မြန်မာစစ်သား တပ်စုတစ်စု၊ ရွာနဲ့ အတန်ငယ် ဝေးတဲ့တောထဲက တဲအိမ်လေး တစ်လုံးကို ရောက်လာကြသည်။

"သေချင်တာလေ"

အသက်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးက သူမရှေ့က သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို ကြည့်ပြီး ငိုရကောင်းမှန်းတောင်မသိ သူမအသံပင် ထွက်မလာတော့၊

"ဘာစားစရာရှိလဲ ရှာကြစမ်း"

သူတို့ထဲက အဏာရှိတဲ့သူက သူ့လက်အောက်ငယ်သားများကို အမိန့်ပေးရင်း တဲထဲအနှံ့ ရှာခိုင်းလိုက်သည်။

"ရဲဘော်ကြည်စိုး မင်းက အောက်က ကြက်တစ်ကောင် သွားကိုင်ခဲ့၊ ဒီမှာထမင်းအိုး တည်ထားမယ်"

အဖွဲ့ကွဲလာတဲ့ တပ်သား ဂုယောက်လောက်က သူတို့ဝမ်းရေးအတွက် သေနတ်နဲ့ ဖြေရှင်းတာက ပုံမှန်ဖြစ်နေချေပြီ။

သူတို့ စားသောက်ဆရာများ ပြင်ဆင်ပြီး ရှာတွေ့လာတဲ့ ဆန်အရက်နဲ့ ငတ်ခဲသမျှ စားသောက်နေကြသည်။

သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကတော့ ထမင်းကို စိတ်မဝင်စားဘဲ သေသွားတဲ့ အမျိုးသမီး အလောင်းကို ကောက်ထမ်းလိုက်သည်။

"ဘာလုပ်မလို့လဲဟ"

"မြေမြှုပ်ပေးမလို့"

"ဟေ့ကောင် ချင်းဆုန်း မင်းမြေမြှုပ်လိုက်တော့ ငါတို့က ဘာနဲ့"

ထမင်းဝိုင်းမှ သူ့အဖွဲ့တပ်သားများ စကားကို အရေးမစိုက်ဘဲ အမျိုးသမီး အလောင်းကို သယ်သွားလိုက်သည်။ ကလေးမလေးက သူ့အမေကို သယ် သွားတဲ့ စစ်သားခြေထောက်ကို အတင်းပြေးဆွဲသည်။

စစ်သားကြီးက ကလေးမလေး မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ...

"မင့်အမေသေသွားပြီ ငါကောင်းကောင်း မြေမြှုပ်ပေးမလို့"

ဟူသော နာဂဘာသာစကားနဲ့ ပြောလိုက်လေတော့သည်။

မနက်မိုးလင်းတော့မည် ချင်းဆုန်းဆိုတဲ့ စစ်သားကြီးက မြေကျင်းကို တူး ရင်းမောလာပြီး ဘေးက လင်မယားအလောင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက် သည်။ ပြီးနောက် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ထရင်း ထိုလင်မယားကို မြေ ကျင်းထဲ ပစ်ချမြေမြှုပ်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးတဲ့နောက် သူ့သေနတ်နဲ့ ပေါက်ပြားကို ယူပြီး သူ့တပ်ဖွဲ့များတဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

တဲထဲက ထမင်းဝိုင်းမှာ ဆရာလုပ်တတ်တဲ့ မော်ကြီးဆိုတဲ့ တပ်သားမရှိ တော့၊ သူနှင့်အတူ ကလေးမလေးလည်း မတွေ့သဖြင့် ချင်းစိုးက ...

"မော်ကြီး ဘယ်မှာလဲ"

ချင်းဆုန်းအမေးကို ထမင်းဝိုင်းမှ မူးနေတဲ့ စစ်သားတွေက အခန်းထဲကို မေးငေါ့ပြသည်။ ချင်းစိုးတစ်ယောက် တံခါးမရှိတဲ့ ထရံကာ အခန်း လိုက်ကာကို ဆွဲဖယ်ရင်း ဝင်လိုက်သည်။

မော်ကြီးလက်ထဲမှာ ရုန်းကန်အော်ဟစ် နေပေမဲ့ အသံမထွက်တဲ့ ကလေး မလေးလေး၊ မော်ကြီးဆိုသူက ကလေးမလေးကို အတင်းချုပ်ထားရင်းက ...

"ဟာ စောင့်ကြပါဦးဟ၊ ငါတောင် မစရသေး ..."

ချင်းဆုန်းက လက်ထဲက ပေါက်ပြားကို တင်းကျပ်စွာကိုင်ရင်း အံ့ကိုကြိတ် ထားလိုက်သည်။

"ခွပ်"

ချက်ကောင်းကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခံလိုက်ရတဲ့ မော်ကြီး အသံပင်မထွက် နိုင် လဲကျသွားသည်။ ပြီးနောက် မော်ကြီး ရင်ဘတ်ကို ခြေထောက်ဖြင့်နင်း ရင်း ပေါက်ပြားနဲ့ မျက်နှာကို စိတ်ရှိသလောက် ထုရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

"ဖတ် ဖတ် ဖတ်"

"ဆရာမော်ဂ မပြီးသေးဘူးလား"

အခန်းထဲဝင်လာတဲ့ တပ်သားတစ်ယောက် သူ့ရှေ့မှာ ခေါင်းတစ်ခြမ်း မရှိ တော့တဲ့ အထက်အရာရှိကို ကြည့်ရင်း အသံမထွက်နိုင်ခင်မှာ၊

"အင့်"

ချင်းဆုန်းက အခန်းထဲဆွဲခေါ်ရင်း ပါးစပ်ပိတ်ကာ လည်ပင်းကို လှီး ပစ်လိုက်သည်။

"မင်းတို့လို တိရိစ္ဆာန်ထက် အောက်တန်းကျတဲ့ လူတွေလက်ထဲ လက်နက်တွေ ရှိနေလို့ တိုင်းရင်းသားတွေ ငါတို့ကို နာကြည်းတာ၊ သေချာ

ကြည့် အဲမှာ မင့်သမီးထက်တောင်ငယ်တဲ့ ကလေးမလေး အမိမဲ့ အဖမဲ့ အောင် လုပ်ရုံမက အသက်မပြည့်တဲ့ ကလေးကိုပါ ..."

လည်ပင်းကသွေးတွေ စည်းကျနေတဲ့ တပ်သားကို ကလေးမလေးဘက် လှည့်ပြီး သေချာ ကြည့်ခိုင်းလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ထိုသူကိုပစ်ချပြီး သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်သည်။

"ဒိန်း ဒိန်း ဒိန်း"

ချင်းဆုန်းတစ်ယောက် အခန်းပြင်ထွက်ပြီး ထမင်းဝိုင်းက ကျန်တဲ့ ငါးယောက်ကို သေနတ်ဖြင့် ရမ်းလိုက်သည်။

ထမင်းဝိုင်းမှာ မူးဝေ စည်းစိမ်ယစ်နေတဲ့ စစ်သားတွေ ရုတ်တရက် ကြောင့် ဘာမှပြန်မလုပ်နိုင်၊ နှစ်ယောက်က သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့ ပွဲချင်းပြီး သေသွားသည်။

ကျန်သုံးယောက်က သူတို့သေနတ်ကို ဆွဲယူရင်း အခန်းထဲကို ချိန်ချယ်ပြီး ပြန်ပစ်သည်။ ချင်းဆုန်းက ကောင်မလေးကို ပွေ့ချီရင်း သံသေတ္တာကို ထောင်က အကာအကွယ်ယူ ထားလိုက်သည်။

"ဒိန်း ဒိန်း ဒိန်း"

"ဟေ့ကောင် သစ္စာဖောက် ချင်းစိုး၊ မင်းထွက်ခဲ့စမ်း"

"ဒိန်း ဒိန်း ဒိန်း"

ချင်းဆုန်းကလည်း သုံးယောက်တစ်ယောက်မို့ သူတို့အခန်းနား ကပ်မလာနိုင်အောင်သာ သေနတ်ကျည်ကို ချွေတာပြီး ပစ်နေသည်။

"ဟေ့ကောင်ချင်းဆုန်း မင်းလည်းစစ်သား ငါတို့လည်းစစ်သား မင့်မှာ ကျည်ဘယ်နှတောင့်ပဲပါလည်း သိနေတာပဲ၊ ကလေးမလေးကို ထားခဲ့၊ မင့်ကို အသက်ချမ်းသာ ပေးမယ်"

သေနတ်သံကြောင့် ရွာသားတွေ လက်နက်ကိုင်တွေ ရောက်လာလျင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်မှာသိတဲ့ တပ်သားသုံးယောက်ကလည်း အထိခိုက်မခံ နိုင်သဖြင့် ခြိမ်းခြောက်စကားဖြင့် ချင်းဆုန်းကို လက်နက်ချခိုင်းသည်။

ချင်းဆုန်းက ဘာမှပြန်မပြော လွတ်လမ်းကို ရှာနေလိုက်သည်။

"ဝပ်နေ မထလာနဲ့"

ကလေးမလေးကို သံသေတ္တာနောက်မှာ ဝပ်ခိုင်းထားပြီး ထရံနားကို တိတ်လေးကပ်သွားပြီး ဓားကိုအသုံးပြုကာ ခွဲလိုက်သည်။

"ဒိန်း ဒိန်း"

အပြင်က သုံးယောက်က သူငြိမ်နေသဖြင့် သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်သည်။

"မင်းတို့ငါ့ကို တကယ်အသက်ချမ်းသာ ပေးမှာလား"

ချင်းဆုန်းက အချိန်ဆွဲရင်း သူတို့ကို စကားပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဘာလဲ မင်းကျည်ကုန်သွားပြီမလား၊ ရှေ့တက်ကြစမ်း"

သူတပ်သားတစ်ယောက်ကို ရှေ့တက်ခိုင်းလိုက်သည်။

"ဒိန်း"

ချင်းဆုန်းက ကျည်တစ်ချက်ဖောက်ရင်း လှန့်လိုက်သည်။

"ဒီကောင် ကျည်ရှိသေးတယ်"

"မရှိလို့ တစ်ချက်ချင်း ဖောက်နေတာပေါ့ ရှေ့တက်စမ်းပါ"

အပြင်က စကားသံတွေ၊ ချင်းစိုးက ထရံကို ထွက်လို့ရအောင် ဖြဲနေသည်။

စစ်သားတွေက ခြေကိုဖွပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း အခန်းနား ကပ်လာချေပြီ။

"ငါတို့လာပြီနော် ချင်းကလေးရေ"

ထိုအချိန်မှာဘဲ ...

"ဝေါင်း ..."

"ကျ ကျ ... ဒိန်း ဒိန်း ဒိန်း ဒိန်း"

အပြင်ဘက်မှာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နဲ့ အော်သံနဲ့အတူ ဝုန်းဒိုင်းကြဲနေကြသည်။ ချင်းဆုန်းတစ်ယောက် ထရုံကို အပေါက်ဖောက်ပြီး အပြင်ဘက်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

"ဒိန်း ဒိန်း အား"

"အား ကယ်ကြပါ အား"

အော်သံနက်ကြီးတွေနဲ့ သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်နေတဲ့ တပ်သားသုံးယောက်၊ အပြင်ဘက်မှာ စစ်သားသုံးယောက်ကို ကိုက်ဖြတ်နေတဲ့ ကျားကြီးနှစ်ကောင်ကိုတွေ့တော့ ချင်းစိုး အသက်ရှူ မှားလောက်အောက် ကြောက်လန့်သွားသည်။

ဝရန်းသုန်းကားနဲ့အတူ မီးဖိုက မီးစတွေ ပြန့်ကြဲရင်း တဲတစ်ခုလုံး မီးစွဲလာသည်။

"ဒိန်း ဒိန်း"

နောက်ဆုံး အသက်ရှင်သေးတဲ့ တပ်သားက နောက်ဆုံးခံပစ်ရင်း ကျည်ကုန်သွားသဖြင့် သူ့ကို ခဲထားတဲ့ ကျားကို သေနတ်ဒင်နဲ့ သွေးရူးသွေးတန်း ထုရင်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။

"ရှုး တိတ်တိတ်နေ ဦးနဲ့လိုက်ခဲ့"

ကလေးမလေးကို ကျောကုန်းပေါ်ထမ်းရင်း ပုဆိုးနဲ့ တုပ်ချည်လိုက်သည်။ အပြင်က ကျားတွေကတော့ သူတို့အစာကို စားနေမှာ အသေအချာဟု တွေးလိုက်သည်။

သို့သော် ချင်းဆုန်းက ကလေးမလေးကို ထမ်းခေါ်ရင်း ထရုံကြားထဲ

ဝင်နေစဉ်မှာပင်၊

"ဝေါင်း"

ကျားကြီးနှစ်ကောင်က အနံ့ခံရင်း အခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။

"ဟာ"

ချင်းဆုန်းလည်း ထရံကြားထဲ အတင်းဖြုတ်ရင်း တဲပေါ်က ခုန်ချ ထွက်ပြေး လိုက်လေတော့သည်။ ကံကောင်းစွာပင် ချင်းစိုးပြေးဖို့ အချိန်ရခဲ့ သည်။ ထရံကြားထဲမှာ တစ်နေတဲ့ ကျားကို သေနတ်နဲ့ ရမ်းပစ်ရင်း ခြေဦး တဲ့ရာ ပြေးခဲ့သည်။

အသက်ဘေး အန္တရာယ်နဲ့အတူ ခုနစ်နှစ်သမီး ကလေးမလေးကို ထမ်းရင်း ခြေကုန်သုတ် ပြေးခဲ့လေတော့သည်။ မီးလောင်နေတဲ့ တဲကြီးနဲ့ အတူ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျားဟန်းသံတွေ၊ သူတို့ ဒီလောက်နဲ့ ရပ်မည်မဟုတ် လိုက်ပါလာဦးမည်ဟု ချင်းစိုးတွေးရင်း ခြေထောက်ကို အရှိန်မလျော့ရဲ ...

မည်မျှလောက် ပြေးလိုက်သည်မသိ၊ နောက်က ကျားဟိန်းသံကြီးက အဆက်မပြတ် ပါလာရာက တဖြည်းဖြည်း ဝေးသထက် ဝေးလာ တော့သည်။

သီခေါင်လှတဲ့ နာဂတောင်တန်းတွေ၊ 2003 ခုနှစ်ခန့် ကျော်လောက်ကစ ပြည်တွင်းစစ် ရပ်သွားတာကြာခဲ့ပေမဲ့၊ ထိထိရောက်ရောက် စစ်ပွဲတွေ မဖြစ် ခဲ့ပေမဲ့၊ စစ်ပွဲဒဏ်က နှလံ့ထူဖို့နေနေ၊ ထွက်ကုန်သယဇာတ နည်းပါးခြင်း၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲခြင်း၊ ကျန်းမာရေး လူမှုအကူအညီများ မ လောက်ငှချင်းတွေနဲ့ နတ်ပြည်တမျှ လှပတဲ့ ချင်းပြည်နယ် နာဂ တောင်တန်းဟာ ငရဲပြည်လို ဒုက္ခတွေနဲ့ ပြည်နှက်နေတယ်၊ ကုလားပဲ စား

နိုင်သူက သူဌေးဘဲ အလုပ်လာလုပ်တဲ့ ချင်းလေးတစ်ယောက် ပြောပြဖူးတယ်။ နယ်ခံချင်း လူငယ်တွေက အိန္ဒိယနဲ့ပြည်ပကို ထွက်ရင်ထွက်၊ မထွက်နိုင်သူတွေက မိုးကုတ်၊ ဖားကန့်၊ ရမည်းသင်းစတဲ့ ကျောက်တွင်းတွေအပြင် မြန်မာပြည်အနှံ့က အောက်ခြေသိမ်း အလုပ်ကြမ်းတွေကို ထွက်လုပ်ကြရတယ်။ ချင်းပြည်နယ်မှာ ပန်းသီးနဲ့လူဘဲ ထွက်တယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ချင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးကို ရှာကြွေးဖို့ မလောက်ငှတဲ့ ထွက်ကုန်တွေအစား လူကိုဘဲ ထွက်ကုန်အဖြစ် အသုံးပြုပြီး အလုပ်ထွက်လုပ် ရရှာတယ်။

ချင်းတောင်တန်းကို မစွန့်ခွာနိုင်တဲ့ နယ်ခံတွေကတော့ နတ်ပြည်သဖွယ် လှပတဲ့ မြူတွေမိုင်းတွေအုံ့ဆိုင်း စိမ်းစိုနေတဲ့ တာဝတိံသာလို တောင်တန်းပေါ်မှာ အစာငတ်မွတ်ချင်း၊ ကျန်းမရေး ချို့တဲ့ချင်း ငရဲကို ကြိတ်မှတ်ခံရင်း အသက်ဆက်ကြ ရရှာတယ်။

"ဒါဘယ်သူလဲ နင့်သမီးလား"

လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲတဲ့ နာဂတောင်တန်းပေါ်က တဲအိမ်လေးတွင်ဖြစ်သည်။ အသက်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးကို ခေါ်လာတဲ့ ချင်းလူမျိုး အသက်လေးဆယ်အရွယ် သားဖြစ်သူကို မိခင်အိုကြီးက မြည်တွန်တောက်တီး နေသည်။

"ရှစ်နှစ်ရှိပြီ ချင်းဆုန်း၊ နင့်မိန်းမ သေပြီးကတည်းက အလုပ်သွားလုပ်မယ်ဆို ထွက်သွားတယ်။ နင့်သမီးကို ငါမသန်မစွမ်း အမေအိုကြီးက အသက်ရှင်အောင် ရှာကြွေးနေရတယ်။ အဟွတ် အဟွတ်"

ရှစ်နှစ်ခန့်မတွေ့ရတဲ့ သားဖြစ်သူ ပြန်လာပေမဲ့ အမေအိုကြီးမှာ မပျော်နိုင်။

"နင်ပြန်လာရင် ငွေစလေးများ ပါလာမလား၊ အခုတော့ ဘာမှမပါလာဘူး၊ ပါးစပ်ပေါက်တစ်ပေါက် ထပ်တိုးလာတယ်"

ချင်းစိုးက သူ့အိတ်ထဲမှ ငါးသေတ္တာဘူးနဲ့ ကုလားပဲထုတ်ကို ထုတ်လိုက်မှ အမေအိုကြီးက စကားတွေ ရပ်သွားရှာသည်။

"ထမင်းစားရအောင် အမေ၊ ကလေးတွေလည်း ဆာလောက်ပြီ၊ အမေလည်း ဆာပြီမလား"

အတူဆော့နေတဲ့ ကလေးမလေးနှစ်ယောက်၊ ရှစ်နှစ်အရွယ် ချင်းစိုးရဲ့ သမီးဖြစ်သူက ငါးသေတ္တာတွေတော့ ပြေးလာသည်။

"ထမင်းဆာပြီလား သမီးလေး၊ လာပါဦး အဖေဆီ"

ချင်းဆုန်းက ရှစ်နှစ်လောက် ခွဲခွာခဲ့ရတဲ့ သမီးဖြစ်သူကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ သမီးလေးကတော့ ငါးသေတ္တာဘူးကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကိုင်ဆော့နေသည်။

အမေအိုကြီးက ရေနွေးကို ပွက်ပွက်ဆူတည်လျက် အိပ်ထဲက နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဘီလူးဆန်နဲ့ ပြောင်းရောရာနှစ်ဘူးကို ခပ်ထည့်လိုက်သည်။

"ငါတို့ဒီနှစ်တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူမှ စပါးမအောင်ဘူး၊ ငါတို့ဘီလူးဆန်ဘဲ စားနေရတာ ခြောက်လကျော်ပြီ"

ချင်းဆုန်းရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေဝဲလာသည်။ သူ့အမေနဲ့ သမီးလေးအတွက် အလုပ်လုပ်ဖို့ ဖားကန့်ကို ထွက်ခဲ့ပေမဲ့ စစ်သားစုဆောင်းရေးထဲ ချွေးတပ်အဖြစ် လိုက်ပါရင်း အိမ်ပြန်လာခွင့် မရခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊

"ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် အမေ၊ တောင်းပန်ပါတယ် သမီးလေး၊ အဖေဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ပါဘူး၊ ဘယ်လောက်ဆင်းရဲဆင်းရဲ သမီးတို့နဲ့ အတူ ရုန်းကန်ရင်း နေပါတော့မယ်"

ချင်းဆုန်းက သမီးဖြစ်သူ ဂျက်စီကာ(ခ) ရိုင်ဆုန်းကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် နာဂတောင်တန်းလေးမှာ ရှိုက်သံတစ်သံ ထပ်

တိုးလာပါတော့သည်။

"ဖေဖေ အက်စတာကော"

ဒီနေ့က လပြည့်နေ့ ခရစ်ယန်ဘုရားကျောင်းက ပြန်လာတဲ့ ဂျက်ဆီကာလေး၊ အဖော်ဖြစ်သူ ဖခင်ခေါ်လာသည့် ကလေးမလေးနဲ့က ကစားဖော်တွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ ဒီနေ့လည်း လပြည့်နေ့မို့ လရောင်ထိန်ထိန် ညအိမ်ပြင်မှာ ကစားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ ဘုရားကျောင်းက စာသင်ပြီးပြီးချင်း ပြေးလာခဲ့ရှာသည်။

"အက်စတာ ဒီနေ့ နေမကောင်းဘူးသမီး"

ဖခင်ဖြစ်သူက လက်မှဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေကို ပတ်တီးဖြင့် စီးနေရင်းက ပြောလိုက်သည်။

"အက်စတာ အခန်းထဲမှာလား သမီးသွားကြည့် ..."

ဂျက်ဆီကာ အိပ်ခန်းထဲမှာလည်း ဝင်ကြည့်ပေမဲ့ အက်စတာမတွေ့။

"ဆေးခန်း ပို့ထားတယ်သမီး၊ လာဦးသမီး အဖေပြောပြမယ်"

ဂျက်ဆီကာလေးက သူ့အဖေနား ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"အပြင်မထွက်နဲ့နော် အဖေကုလားပဲ ချက်ကြွေးမယ်၊ ထင်းရုံထဲကို မသွားနဲ့ အဲ့ထဲမှာ မြွေတစ်ကောင် ဝင်နေလို့နော်၊ လိမ္မာတယ်"

ဂျက်ဆီကာလေးကတော့ သူ့အဖေပေါ်ထိုင်ရင်း အက်စတာ ပြန်လာမှလား တွေးနေမိသည်။

"အဖေ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်"

ဂျက်ဆီကာလေးက သူ့အဖေကိုယ်ပေါ်က သွေးစို့နေတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ချော်လဲလို့သမီးရေ ဟင်းစားရှာရင်း ချောလဲပြီး ခြုံတွေ့နဲ့ခြစ်မိတာ၊ ကဲ

သွားဟိုမှာ ထမင်းသွားစား၊ ပြီးရင် အခန်းထဲလာခဲ့ အဖေပုံပြင် ပြောပြမယ်"

ဂျက်စီကာလေးကတော့ ကလေးပီပီ ဆော့ချင်စိတ်နဲ့ ထမင်းကိုတောင် ဖြောင့်ဖြောင့် မစားနိုင်ရှာတော့၊ ဤသို့ဖြင့် လပြည့်ညလေးက ဖခင်ရဲ့ ပုံပြင်တွေကြားမှဘဲ ဂျက်စီကာ ကျေနပ်ခဲ့ရရှာတယ်။

နောက်နေ့တွေတော့ အက်စတာ ပြန်ရောက်လာသည်။

"နင်ဘယ်သွားခဲ့တာလည်း၊ ငါနင့်ကို မျှော်နေတာ"

"ဆေးခန်းက ဦးလေးကြီး ခေါ်သွားတာ"

အက်စတာလေးက လက်အမှုအရာဖြင့် ပြောပြသည်။ သူမမွေးရာပါ ချို့ယွင်းမှုကြောင့် စကားမပြောနိုင်တာလား၊ သူမမိဘတွေ မျက်စိရှေ့မှာ သတ်ခံရကတည်းက ဆွံ့အ သွားတာလားတော့ ဂျက်စီကာ ဖခင်ပင်မသိ။

သေချာတာတော့ သူတို့က အရမ်းချစ်တဲ့ ညီအစ်မတွေဆိုတာပင်။

"နင့် လည်ပင်းက ကျားရုပ်ကလေးက ချစ်စရာလေး"

ဂျက်စီကာလေးက အက်စတာလည်ပင်းက ကျားဖြူရုပ်လေးကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ကလေးပီပီ လိုချင်စိတ်ကလေးဖြင့် ပြောသည်။

အက်စတာလေးက ဂျက်စီကာကို ကြည့်ရင်း လည်ပင်းက ကျားဖြူရုပ်ကလေးကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

"ဟင် တစ်ခုပဲရှိတာ ငါ့ကိုပေးတော့ နင့်မှာဘယ်ရှိတော့မလဲ"

အက်စတာက ပြုံးရင်း သူမ လက်ချောင်းလေးများကို ချစ်စဖွယ် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

"ငါ့အတွက်နင်ဘဲ သိမ်းထားပေး နင့်မှာ ရှိနေရင် ငါမှာရှိသလိုဘဲ"

ဤသို့ဖြင့် သူမတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ဖခင်တို့ နှစ်နှစ်ကျော် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်

ခဲ့ကြသည်။ အဘွားကျန်းမာရေး မကောင်းတာကလွဲရင်၊ စားစရာ ချို့တဲ့တာ ကလွဲရင် ဂျက်ဆီကာတို့ ပျော်ခဲ့ရပါသည်။

"လပြည့်လကွယ် ခြံထဲမဆင်းနဲ့နော် သမီး၊ ထင်းရုံထဲက သရဲက လပြည့် လကွယ်ဆို အစာရှာထွက် တတ်တယ်"

တစ်လနှစ်ကြိမ် ရွာဆေးမှူး ဦးလေးက အက်စတာ စကားပြောနိုင်ဖို့ ဆေး စစ်ဖို့ ခေါ်သွားတာကလွဲရင် ကျန်တဲ့အချိန်တွေ အားလုံးတပူးပူး တတွဲတွဲ။

"ချင်းဆုန်းရေ ချင်းဆုန်း၊ ဗျို့ ကိုချင်းဆုန်း"

ဆေးမှူးလေးက ခြံထဲဝင်လာသည်။ ခြံထဲမှာ ဂျက်ဆီကာနဲ့ အက်စတာတို့ ဆော့နေကြသည်။

"သမီး အဖေကော"

ဂျက်ဆီကာလေးက အိမ်ပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

"သမီး အက်စတာ နက်ဖြန် လပြည့်နော် ဆေးသောက်ရမယ်၊ ဦးလေးလာ ခေါ်မယ်"

ထိုအချိန်မှာဘဲ ကိုချင်းဆုန်း ဆင်းလာပြီး ...

"ဟာဆေးမှူးလေး၊ ကိုသန်းဇော် ဘယ်ကဘယ်လို၊ လပြည့်က နက်ဖြန်မှ လေ"

ဆေးမှူးက ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း -

"အက်စတာအတွက်လာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ရွာကိုမြို့က ပရဟိတ ဖောင် ဒေးရှင်း အစည်းတွေလာတယ်၊ သူတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ဆရာဝန်တွေရော ပါလာ တယ်၊ ရွာက မကျန်းမာတဲ့ လူနာတွေကို အခမဲ့ကုပေးမှာ၊ ပြီးတော့ စား သောက်စရာတွေလည်းဝေမှာ"

ချင်းဆုန်းက ဧည့်သည်တွေ ဆိုတာနဲ့ အနည်းငယ် တွေဝေသွားသည်။

"ဟိတ်လူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ဆေးမှူးလေး သန်းဇော်က လှုပ်နှိုးလိုက်မှ ချင်းဆုန်း အသိဝင်လာသည်။

"အဲဒါ အဘွားကိုခေါ်ပြီး သူကြီးအိမ်ခြံထဲ၊ လာခဲ့သွားပြီ"

ခြံထဲကထွက်သွားတဲ့ ဆေးမှူးလေး ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ချင်းစိုးတစ်ယောက် သက်ပြင်းချရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

"အဟွတ် အဟွတ်"

မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ နာမကျန်း ဖြစ်မှုကလည်း ဖိအားကြီးအဖြစ် သူ့ကိုတွန်းပို့နေလေတော့သည်။

(၂)သတင်းထောက်မလေးဂျက်ဆီကာ

အခန်း(၂)

လူယောင်ဆောင်သော

"ဦးလေး နေကောင်းလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ"

သူကြီးခြံထဲမှာ ပရဟိတအဖွဲ့နဲ့ အတူပါလာတဲ့ ဆရာဝန်လေးတွေက ရွာထဲက သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ၊ ကလေးသူငယ်တွေနဲ့ နာမကျန်းလူနာတွေကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပေးခြင်း၊ ဆေးဝါးဓာတ်ဆာ အားဆေးနဲ့ ကျန်းမာရေး ပစ္စည်းများကို ထောက်ပံ့ပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နေသည်။ ငြိမ်းဇေသော် ဖောင်ဒေးရှင်း ပရဟိတ အဖွဲ့ဆိုတဲ့ တီရှပ်အဖြူလေးတွေနဲ့ လူငယ်တွေ ကတော့ ဆန်ဆီ အစားအသောက်များကို ဝေငှပေးနေသည်။

"ကိုချင်းဆုန်း လာပြီလား"

ကျန်းမာရေးမှူး သန်းဇော်က ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ အမေအိုကြီးကို တွဲခေါ်လာတဲ့ ချင်းဆုန်းကို လာကြိုပေးသည်။

"ကဲ ကလေးတွေက ဟိုမှာ အချို့ရည်နဲ့ မုန့်ဝေနေတယ် သွားယူ၊ ကိုချင်းဆုန်းက ဟိုမှာ ဆန်ဆီထောက်ပံ့တာ သွားတန်းဆီလိုက်၊ အမေကြီးကလာ ကျတော်လိုက်ပို့ပေးမယ်"

ပြောရင်းဆိုရင်း ဆေးမှူးသန်းဇော်က အမေကြီးကို လက်လွဲခေါ်လိုက်သည်။ ဂျက်ဆီကာနဲ့ အက်စတာလေးကတော့ အခြားကလေးများ စုဝေးနေသည့် အချို့ရည်မုန့် နေရာကို ပြေးသွားသည်။

ကိုချင်းဆုန်းကတော့ အခြားသူများ စီတန်းနေသည့် နေရာကို ဝင်တန်းစီ လိုက်သည်။

"စပါးက မအောင်ဘူးလား၊ တခြားပျိုးပင်တွေ ပြောင်းစိုက်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားဖူးလား"

ယခုလာတဲ့ အဖွဲ့က အစားအသောက်အပြင် ရေရှည်စားနပ်ရိက္ခာနဲ့ အဘက်ဘက်က စားဝတ်နေရေး ပြေလည်စေဖို့ နည်းပညာတွေ၊ အကြံအညူ ဖော်ပြချက်တွေကိုပါ ကူညီပေးဖို့ ရွာသားတွေနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း ဆွေးနွေး နေသည်ကို ချင်းဆုန်းနီ တွေ့လိုက်ရသည်။

"ခဏလေးပါ အားလုံးဘဲ စီတန်းနေရာက ဒီဘက်ကို ခဏလာပါ"

သူကြီးဖြစ်သူရဲ့ ဆော်ဩသံကြောင့် အားလုံး သူကြီးဘက်ကို အာရုံစိုက် လိုက်ကြသည်။

"ထောက်ပံ့ပစ္စည်းတွေက လူတိုင်းရမှပါ မရမှာမပူပါနဲ့၊ အခုကျုပ်တို့ ခင် များတို့ ရွာကိုအကူအညီ ပေးနေတဲ့ ပရဟိတအဖွဲ့ကို နောက်ကပံ့ပိုး ကူညီ ပေးတဲ့ ဒေါက်တာစိုးတင့် နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ၊ ဒီဘက်နေရာ လွတ်မှာ လာစုကြပါ"

သူကြီးစကားကြောင့် ချင်းဆုန်းတို့ စီတန်းနေတဲ့ ရွာသားတွေက သူကြီး ရှေ့က မြေကွက်လပ်ကို ရွေ့လိုက်ကြသည်။ သူကြီးဘေးမှာတော့ ဒေါက်တာ စိုးတင့် ဖြစ်ဟန်တူသည့် နဖူးကျယ်ကျယ် ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်းနဲ့ လေးထောင့်မျက်မှန်ကြီး ဝတ်ထားတဲ့ အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ် လူကြီးတစ်ဦး။

"အားလုံးပဲ ကျွန်တော်က ဒေါက်တာစိုးတင့်ပါ၊ အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ ဒီဒေသကို လာခဲ့ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လေး ပြောပြမလို့ပါ၊ ကျွန်တော်မြန်မာ

ပြည်ကို ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးပါဘူး၊ အမေရိကားမှာ ပညာသင်၊ အဲ့မှာပဲ အလုပ်ဝင်ရင်း ကျွန်တော့်အသက် လေးဆယ်လောက် ဆေးပညာကို လေ့လာနေခဲ့တာ"

ဘေးက ရွာသားတွေ နားလည်အောင် နာဂဘာသာစကားဖြင့် ဘာသာပြန်ပေးနေသည်။ အသိပညာနိမ့်ပါးတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေ ခင်ဗျာတော့ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်လေးတွေနဲ့ ကြည့်နေရှာသည်။

"အဲဒီနေရာမှာ မနေဘဲ ကျွန်တော်ဘာအတွက် ဒီကိုပြန်လာလည်းဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ အတွက်ပဲ၊ ကျွန်တော်က တခြားပရဟိတတွေလို လှူပြဇာတ်ပုံ ရိုက် လိုင်းပေါ်တင် မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ရွာကို ကျွန်တော်တို့ အမြဲတမ်း လှူနေစရာ မလိုအောင် စိုက်ပျိုးရေး ပညာတွေ၊ ကျန်းမာရေး အသိပညာတွေ၊ ပြီးတော့ ရွာကလူငယ်လူရွယ်တွေကို ကျွန်တော်အလုပ်ပေးနိုင်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ အထူးသဖြင့် ဆွေမျိုးမရှိ မိသားစုမရှိ သူတွေကို ကျွန်တော် အဓိက ခေါ်သွားချင်တယ်"

ချင်းဆုန်းတစ်ယောက် ရွာက အလုပ်မရှိ လူငယ်တွေအတွက် အလုပ်ပေးမယ်ဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ သူကတော့ ဘယ်လောက်ပေးပေး သမီးလေးတွေနဲ့ ဒီရွာကို စွန့်ခွာမသွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သူဒီကိုပြန်ရောက်တာပင် နှစ်နှစ်ကျော်နေပြီ သမီးလေးတွေနဲ့ နှစ်နှစ်ကျော် သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး နောက်မှာတော့ ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ သူမခွဲချင်တော့။

"ကျွန်တော်ခေါ်သွားတဲ့ တစ်ကိုယ်တည်းသမားတွေ ဆိုပေမဲ့ သူတို့မွေးခဲ့တဲ့ ဒီရွာဒီမြေကို မေ့ထားခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီ့ထက် အများကြီး ကောင်းတဲ့ နေရာတွေမှာ အေးဆေးနေလို့ရတယ်၊ ဒါမဲ့ ကျွန်တော်ဒီကိုပြန်လာတာ ကိုယ့်မွေးရပ်မြေမို့ ကိုယ့်အပေါ် အသက်

ကျေးဇူးရှိလို့"

ရွာသူရွာသားလေးတွေက ဒေါက်တာစိုးတင့် ပြောသမျှကို သူတို့အသိညာဏ် လေးတွေနဲ့ ကြိုးစားနားထောင် နေကြရှာသည်။

"သူတို့ကို လစာအပြည့်ပေးမဲ့အပြင် bonus ရတဲ့ လုပ်အားခကို ရွာအတွက်ဆိုပြီး ထောက်ပံ့ကြေးအနေနဲ့ ဆန်ဆီဆားပို့ပေးမယ်၊ ချေးငွေအဖြစ် ထားပေးမယ်၊ စင်္ကာပူဆိုတာ ခင်များတို့ ဒေသထက်ဆိုးတယ် ရေတောင်သောက်စရာ မထွက်ဘူး၊ အဲလိုနိုင်ငံတွေက ဘာကြောင့် တိုးတက်လဲဆိုတော့ သူတို့အလုပ်လုပ်တယ်၊ သူတို့လူ့စွမ်းအား အရင်းအမြစ်နဲ့ အလုပ်လုပ်တော့ သယံဇာတ မလိုဘူး၊ တစ်နိုင်ငံလုံး ကောင်းကောင်းနေ ကောင်းကောင်းစားရတယ်၊ ခင်များတို့လည်း ဘာမှ မထွက်ရင်တောင် တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရင် နာဂတောင်တန်းကြီး မကြာခင် တိုးတက်လာလိမ့်မယ်"

ထိုစဉ်မှာဘဲ သူကြီးအိမ်ထဲက လူလေးယောက်ထွက်လာပြီး တစ်ယောက်က ဒေါက်တာစိုးတင့်ကို တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောနေသည်။ ထိုသူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ် အမာကြီး ရွတ်သုံးကြောင်း။

"ဟင်"

ချင်းစိုးထိုသူ့ကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

"ကြည်စိုး၊ ဒီကောင်မသေဘူးလား"

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်က အက်စတာလေးရဲ့အိမ်မှာ သူနဲ့တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ တပ်သားတွေထဲက နောက်ဆုံး ကျန်သုံးယောက်၊ ကျားတွေက သူ့နောက်ကို ပြေးလိုက်ရင်းက ကြည်စိုးကိုသေအောင် မကိုက်ဖြတ်နိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကြည်စိုး စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

ချင်းဆုန်းက သူ့ကိုမမြင်အောင် ခေါင်းကိုငုံထားလိုက်သည်။

ဒေါက်တာစိုးတင့်က ကြည်စိုးစကားကို နားထောင်ရင်း ရွာသားတွေဘက် ကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

"အဲ့တော့ အခုဘဲ အလုပ်လိုချင်တယ်၊ ဘဝတိုးတက်ဖို့ ပြည်မထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ သူတွေ သူတို့ဆီမှာ စာရင်းပေးထားကြပါ"

ဒေါက်တာစိုးတင့်က သူ့ဘေးက ကြည်စိုးတို့ကို ညွှန်ပြသည်။ ကြည်စိုးတို့ လေးယောက်က စာအုပ်နဲ့ဘောပင်ကိုင်ပြီး လူအုပ်ထဲဝင်ကာ နာမည်စာရင်း လိုက်ကောက်တော့သည်။

"ဒုက္ခပါပဲ"

ချင်းဆုန်းနဲ့ သူ့ကိုတွေ့လို့မဖြစ်၊ စစ်ပြေးအပြင် အထက်လူကြီးနဲ့ တစ်ဖွဲ့ လုံးကို ပြန်သတ်ခဲ့သည့်ပြစ်မှု။

"နာမည် ဗထန်၊ အသက် သုံးဆယ့်တစ်"

ကြည်စိုးတို့က တဖြည်းဖြည်းသူနဲ့ နီးလာချေပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ မတတ် သာတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုကာ ချင်းဆုန်းတစ်ယောက် သူကြီးခြံထဲက ထွက်ရန် ခြံတံခါးကို ဦးတည်လိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင် ချင်းစိုး မင်းကဘယ်သွားမလို့လဲ"

ရုတ်တရက်သူကြီးက လှမ်းအော်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ ...!

"ဟင် ချင်းဆုန်း"

ကြည်စိုးတစ်ယောက် ချင်းဆုန်းနဲ့ဆိုတဲ့ အသံကြားတာနဲ့ ချက်ချင်း သတိရသွားသည်။

"အိမ်ခဏ မီးမငြိမ်းခဲ့လို့"

ချင်းဆုန်းတစ်ယောက် နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်ပေမဲ့ သူ့

လက်မောင်းက ကျားခေါင်းပုံ ဆေးမှင်ကြောင် ကြည်စိုးမြင်သွားပြီး-

"ဟင် ချင်းဆုန်းနံ တကယ်မင်းဘဲကိုး"

ချင်းဆုန်းနံလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ထွက်ပြေး
လေတော့သည်။

"ဆရာစိုးတင့်၊ ဒီကောင် ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို သတ်သွားတဲ့ စစ်ပြေး
လူသတ်သမားဘဲ"

"ဟေ"

သူကြီးက အပါအဝင် ရွာသားတွေ အားလုံးအံ့သြ သွားကြသည်။

"လာ ငါတို့လိုက်ကြမယ်"

ကြည်စိုးနဲ့ သူတပည့် သုံးယောက်အပြင် သူကြီးထည့်ပေးလိုက်တဲ့
ရွာသားတွေက လက်နက်တွေကိုင်ရင်း ချင်းဆုန်းနောက်ကို လိုက်သွားကြ
သည်။

အားလုံးရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေချိန်၊ ဘာမှနားမလည် နိုင်သေးရှာတဲ့ ဂျက်
စီကာလေးနဲ့ အက်စတာလေးကတော့ ဆေးမှူးသန်းဇော် လက်ထဲမှာ
မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ကျန်ခဲ့ရှာပါတော့သည်။

ညနေစောင်းနေပြီ ဖခင်ဖြစ်သူ ချင်းဆုန်းကို မျော်နေရှာတဲ့ ကလေးမ
လေး နှစ်ယောက်နဲ့ သန်းဇော်၊ အမေအိုကြီးကတော့ ကျန်းမာရေး မ
ကောင်းလို့ အိပ်နေရှာပြီ။

ခဏကြာတော့ ရွာသူကြီးနဲ့အတူ ဒေါက်တာစိုးတင့် ရောက်လာသည်။
ဆေးမှူးလေး သန်းဇော်က ဂျက်စီကာတို့ကို ထားပြီး ရွာသူကြီးနဲ့ အိမ်
အောက်မှာ စကားဆင်းပြောသည်။

"ဖေဖေပြန်လာမှာ ငါတို့ကို ထားမသွားပါဘူး"

ကလေးမလေးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ် ကိုင်ထားကြသည်။

ခဏကြာတော့ ဆေးမှူးနဲ့ သူကြီးတို့သုံးယောက် အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။

"သမီးလေးတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ"

ဒေါက်တာစိုးတင့်က နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သူကြီးကတော့ ပြောမထွက်တဲ့ စကားတွေနဲ့ တအင်းအင်း ဖြစ်နေသည်။

"ကျွန်တော်ဘဲ ပြောပြလိုက်တော့မယ် သူကြီး"

ဆေးမှူးလေးက ထိုသို့ပြောရင်း ကလေးမလေးတွေဘက် လှည့်လိုက်သည်။

"သမီးတို့ ဟိုလေ သမီးအဖေ ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူး"

ဂျက်ဆီကာလေးတို့ နားမလည်သေး။

"သမီးတို့အဖေ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေးသန်းဇော် ဖေဖေ ဘယ်သွားတာလဲ"

"သမီးအဖေသေသွားပြီ"

ဆယ်နှစ်အရွယ် ဂျက်ဆီကာလေးရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်စလေးတွေ စို့လာသည်။ အက်စတာလေးကလည်း ဂျက်ဆီကလက်ကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူတို့မှာ

"ဆေးမှူးရေ ဆေးခန်းအတွက် ဆေးပစ္စည်းလှူမလို့တဲ့ အမြန်လာခဲ့ပါဦး"

ရွာထဲက ရွာသားတစ်ယောက် လာခေါ်သဖြင့် ဂျက်ဆီကာတို့ကို သူကြီးဆီ အပ်ရင်း ကိုသန်းဇော် ထွက်သွားခဲ့သည်။

"ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ သမီးတို့"

ဒေါက်တာစိုးတင့်က ဂျက်ဆီကာတို့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။

" သမီးတို့ကို ဦးလေးကြီးက မုန့်တွေ ကစားစရာတွေ အများကြီးရှိတဲ့ နေရာခေါ်သွားမယ်"

ကလေးမလေးတွေကတော့ ဘာမှမသိရှာ၊ သူတို့ရှေ့က ဒေါက်တာစိုးတင့် ဆိုသည့် ဦးလေးကြီးကိုသာ မျက်ရည်လေးတွေနဲ့ မော့ကြည့်နေကြ ရှာ တော့သည်။

"ဘာ"

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင်တော့ ဆေးမှူးလေးသန်းဇော် သူကြီးအိမ်မှာ ပေါက်ကွဲနေသည်။

"ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ကလေးမလေးတွေကို ထည့်ပေးလိုက်ရသ လား"

"ငါလည်း သူတို့ရှေ့ရေအတွက်ပါ ဆေးမှူး၊ ဒီမှာနေရင် ဘယ်သူကျွေးမှာ လဲ၊ မင်းကလေး နှစ်ယောက်နဲ့ အမေအိုကြီးကို တာဝန်ယူပေးနိုင်လို့လား"

"ခင်များ၊ ဘာမှမသိပါဘူး"

သန်းဇော်တစ်ယောက် ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ဆိုင်ကယ်ကိုယူကာ ပရဟိတအဖွဲ့ ထွက်သွားသည့် ရွာနောက်ကို လိုက်သွားလေတော့သည်။

နန်းယွင်းမြို့ အတန်သင့်ကောင်းတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှေ့မှာ ဆိုင်ကယ် တစ်စီး ထိုးရပ်သည်။ နောက်မှာတော့ ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင် ကလေးမလေးနှစ် ယောက်။

"ရောက်ပြီလား ဒီနှစ်ယောက်ပဲလား"

အိမ်ထဲက ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဆိုင်ကယ်သမားကို ပြောလိုက်သည်။

"လူကြီးတွေက နည်းနည်းကြာမယ်လေ၊ ဒီနှစ်ယောက်လွယ်လို့ အရင်လာ ပို့လိုက်တာ"

ထိုလူနှစ်ယောက်က ကလေးမလေး နှစ်ယောက်ကို သေချာကြည့်လိုက် သည်။

"ဟေ့ နင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"သူ့နာမည် အက်စတာ သူက စကားမပြောနိုင်ဘူး"

အက်စတာအတွက် ဝင်ဖြေပေးလိုက်သည့် ဂျက်ဆီကာလေးကို ကြည့်ရင်း ထိုသူက-

"ကောင်မ အသက်က ငယ်ငယ်လေးနဲ့ စွာနေလိုက်တာ၊ခေါ်ခဲ့ ဒီနှစ် ယောက်ကို"

ထိုသူတို့က ဂျက်ဆီကာလေးတို့ နှစ်ယောက်ကို အိမ်ထဲခေါ်သွားသည်။

"ဒီနှစ်ယောက်ကို ဘယ်မှာထားမလဲ"

"ဘယ်မှာ ထားရမှာလဲ"

"ဟိုကောင်မတွေထဲပဲ ရောထားရမှာပေါ့"

အခန်းထဲမှာတော့ သံတိုင်တွေနဲ့ အချုပ်ခန်းတစ်ခုပမာ ပြုလုပ်ထားသည့် အခန်းထဲမှာ တိုင်းရင်းသူ ကောင်မလေးတွေ အမျိုးသမီးတွေ အယောက် နှစ်ဆယ်သုံးဆယ်။

"ဂလောက် ဂလန်"

လက်နက်ကိုင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်က သံတံခါးသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

"ဝင် ဟိုနှစ်ယောက်"

ဂျက်ဆီကာလေးတို့ နှစ်ယောက်ကို သံတံခါးထဲကို ဆွဲခေါ်တွန်းထည့်လိုက်သည်။ ဂျက်ဆီကာလေးတစ်ယောက် အချုပ်ခန်းထဲက ညှိုးငယ်နေတဲ့ အမျိုးသမီး ကြီးငယ်တို့၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း အက်စတာလေးကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

နေဝင်ပြီး ညကတဖြည်းဖြည်း ရုပ်လုံးပေါ်လာချေပြီ။ လပြည့်နေ့ရဲ့ လရောင်ကို မကြာခင် မြင်တွေ့ရတော့မည်။

"အက်စတာ ဘာဖြစ်တာလဲ နေမကောင်းဘူးလား"

နာကျင်နေသည့် အက်စတာလေးကို ဂျက်ဆီကာတစ်ယောက် တတ်သလောက် ပြုစုနေရှာသည်။

"ချွေးစီးတွေ ပြန်နေတယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း အရမ်းပူနေတယ်"

ဘေးက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဝင်စမ်းပေးသည်။

"ဟေး ဒီမှာ ကလေးအရမ်းဖျားနေတယ်"

အရက်သောက်နေတဲ့ အစောင့်ဖြစ်သူက ထိုစကားကိုကြားတော့ သူ့ဘေးကလူကို တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောသည်။

"ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတယ်"

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသည့် ထိုသူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဟာ ဆရာကလည်း မငယ်တော့ပါဘူး၊ ဟိုမှာ ရာသီတောင် လာနေပြီ"

"မလုပ်နဲ့ အသံထွက်ရင် ဘေးအိမ်တွေ သတိထားမိသွားမယ်"

ထိုအခါ ဘေးက သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ အစောင့်နှစ်ယောက်က ဝင်ပြီး

"အဲဒါတော့ မပူနဲ့ အဲကလေးမက စကားမပြောတတ်ဘူး"

ထိုအခါခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူက -

"ဒီလောက် ဖြစ်နေကြရင်လည်း လုပ်ကြကွာ"

လက်အောက်ငယ်သား အစောင့်သုံးယောက်က အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ဖွံ့ဖြိုးနေတဲ့ အက်စတာကို လူမဆန်တဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်လိုက်ကြ သည်။

"ကဲ ဟိုကလေးလား ဖျားနေတာ၊ ဆေးတိုက်မယ်၊ ဟေ့ကောင် မင်းသွား ခေါ်ခွဲ"

လက်နက်ကိုင် အစောင့်နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်က တံခါးဖွင့် တစ် ယောက်က သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည်။

"ကဲ အကုန်နောက်ဆုတ်ကြ"

တစ်ယောက်က ဂျက်ဆီကာတို့ နှစ်ယောက်နား ကပ်သွားပြီး အက်စတာ လေးကို ဆွဲခေါ်သည်။

"အား ကောင်မ အဲလောက်ယားနေလား"

ဂျက်ဆီကာလေးက သူ့လက်ထဲက အက်စတာကို ဆွဲခေါ်တဲ့ သူ့ရဲ့လက်ကို ကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

"ဖြန်း"

လူစိတ်မရှိတဲ့ ထိုသူက ကလေးမလေး ဂျက်ဆီကာ မျက်နှာကို လက်ပြန် ရိုက်ချလိုက်သည်။ လူကြီးအားကြောင့် ဂျက်ဆီကာလေး လဲကျသွားပြီး ပါးစပ်ကသွေးတွေ ထွက်လာတော့သည်။

လရောင်က အချုပ်ခန်းထဲကို ဖျာကျလာသည်။ အက်စတာလေးက

မြေပြင်ပေါ်လူးလိမ့်နေသည်။

"ဟင်း ဟင်း"

"လာလာ ဦးလေးတို့ ဆေးထိုးပေးမယ်"

ထိုသူက ကြမ်းပြင်ပေါ်လူးလိမ့်နေတဲ့ အက်စတာလေးကို မချီလိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင် တံခါးပြန်ပိတ်"

အထဲမှ ဂျက်ဆီကာလေးက သံတိုင်နားကပ်ပြီး အက်စတာလေးကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အော်ခေါ်နေရှာသည်။

"အက်စတာ အက်စတာ"

ထိုအချိန်မှာဘဲ အစောင့်ပခုံးပေါ်က အက်စတာက အစောင့်လည်ပင်းကို ကိုက်ခဲလိုက်လေတော့သည်။

"အား အား"

လွန်စွာနာကျင်ပြီး အခန်းတစ်ခုလုံး ဟိုဘက်ပြေး ဒီဘက်ပြေး ရုန်းကန်နေတဲ့ အစောင့်ကြောင့် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူနှင့် ကျန်အစောင့်နှစ်ယောက် ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

တံခါးပိတ်နေတဲ့ အစောင့်သံတံခါးကို ပိတ်နေရာမှ ကြောင်ကြည့်နေပြီး ကျန်အစောင့် တစ်ယောက်က အက်စတာကို ပခုံးပေါ်မှ ဆွဲခေါ်နေသည်။

"အား အား"

လည်ပင်းက အသားတစ်ကြီး အက်စတာ ပါးစပ်ထဲမှာ ပါလာပြီး အစောင့်မှာ သွေးများပန်းထွက် လဲကျသေဆုံးသွားသည်။

"ဟာ ဘာကြီးလဲ ..."

အက်စတာကို ဆွဲခေါ်သည့် အစောင့်၊ သူ့လက်ထဲ ပါလာသည့် ကလေး
မကိုကြည့်ရင်း သွေးပျက်သွားသည်။ သူ့လက်ထဲပါလာတာ လူမဟုတ်
တော့၊ ကျားမျက်နှာနှင့် သားရဲတစ်ကောင်သာ။

"အား ငါ့မျက်လုံးတွေ ငါ့မျက်လုံးတွေ"

အက်စတာက သူ့ကို ကိုင်ထားသည့် အစောင့်မျက်နှာကို လက်သည်းရှည်
နဲ့ ကုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးနှစ်လံက တံခါးပိတ်နေသည့် အစောင့်
ရှေ့ကို လိမ့်လာသည်။

"ဘာကြောင်နေတာလဲ သေနတ်နဲ့ပစ်လေ"

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူရဲ့ သတိပေးမှုကြောင့် ထိုအစောင့်က လက်ကသော
ကိုလွတ်ပြီး သေနတ်နဲ့ ချိန်ပစ်လေတော့သည်။

"ဒိန်း ဒိန်း ဒိန်း"

ကျားတစ်ကောင်လို လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနေသည့် အက်စတာကို ရမ်းပစ်
ရင်း-

"အား ခွေးကောင်"

ထိုသူပစ်ချက်တွေက အက်စတာနောက်က ခေါင်းဆောင်ရဲ့ ခြေထောက်
ကို သွားမှန်သည်။ သားရဲဖြစ်နေတဲ့ အက်စတာက သူ့ကို ပစ်ခတ်နေတဲ့
အစောင့်ကို ခုန်အုပ်ပြီး။

"အား အား"

သွေးပျက်စွာ အော်ရင်း ငြိမ်သက်သွားတဲ့ အစောင့်ရဲ့ အော်သံများ
နောက်ကွယ်မှာတော့ အချုပ်ခန်းထဲက အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ကြောက်လန့်ပြီး
အော်သံ၊ မအော်တဲ့သူကတော့ ဂျက်ဆီကာ၊ သူ့ညီမလေး အက်စတာကို
ဝမ်းနည်းစွာကြည့်ရင်း-

"အက်စတာ"

လူတစ်ပိုင်းကျားတစ်ပိုင်း သားရဲဖြစ်နေတဲ့ အက်စတာလေးက အသိစိတ် ဝင်တစ်ချက် မဝင်တစ်ချက်နဲ့ အစ်မဖြစ်သူကို မျက်လုံးစိမ်းတွေနဲ့ ကြည့်နေသည်။ ပါးစပ်က အစွယ်တွေ စီးကျနေတဲ့ သွေးတွေက အင်္ကျီတစ်ခုလုံး နီရဲသွားသည်။ သားရဲတစ်ကောင် ဖြစ်နေပေမဲ့ ဒီမျက်လုံးစိမ်းတွေက သူ့ညီမလေး အက်စတာဘဲဆိုတာ ဂျက်ဆီကာ သိနေသည်။

"ဟင်း ဟင်း ဒုန်း ခွမ်း"

ထိုစဉ်မှာဘဲ အနောက်က တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်နေတဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက အရက်ပုလင်းကို ဝင်တိုက်မိသည်။

"ဂါး"

အက်စတာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမပစ်မှတ်က သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် ခြေထောင့်ထောင့်နဲ့ အခန်းပြင် ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ခေါင်းဆောင်ဆီ။

အက်စတာက ကျားတစ်ကောင်လို လေးဘက်ထောက်ပြေးရင်း အခန်းတံခါးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

"အက်စတာ"

ဂျက်ဆီကာ အသံကြောင့် သားရဲဖြစ်နေသည့် အက်စတာက အခန်းတံခါးဝမှာ ရပ်တန့်သွားသည်။ ပြီးနောက် မျက်လုံးစိမ်းလေးတွေနဲ့ ဂျက်ဆီကာဘက်ကို နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ သေနတ်ဒဏ်ရာက ကျကျန်ခဲ့တဲ့ သွေးစက်တွေအတိုင်း အခန်းပြင် ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

အခန်းထဲမှာတော့ မျက်လုံးနှစ်လုံး ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ အစောင့်ရဲ ညည်းညူ

သံတွေမှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ခဏကြာတော့ အကြောက်လွန်နေတဲ့ အချုပ်ခန်းတွင်းမှ အမျိုးသမီးတွေထဲက တစ်ယောက်က အချုပ်ခန်းတံခါး နား ကပ်သွားကြည့်သည်။

"သော့ခတ်မထားဘူး"

ထိုအမျိုးသမီးက ဝမ်းသာစွာဖြင့် သံကြိုးကိုဖြည်ပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ အချုပ်ခန်းထဲက တိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးတွေမျက်နှာ မျော်လင့်ချက် အပျော်လေးတွေ သန်းလာသည်။

"လာ သမီးလေး၊ အစ်မကြီးနဲ့ လိုက်မလား"

ဂျက်ဆီကာလေးက သူ့ကို လက်ကမ်းခေါ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးလက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ နာဂတောင်တန်းရဲ့ ထွက်ကုန် အမျိုးသမီးတွေက လူသားဆန်ဆန် ရှင်သန်ခွင့်အတွက် ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးခဲ့ကြ ပါ တော့သည်။
